

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej im. [...] w Ł.
o ustalenie nieważności, ewentualnie o uchylenie uchwały nr [...],
na posiedzeniu niejawnym 16 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 23 września 2021 r., sygn. akt I ACa 1281/20,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i stwierdził, że ma to nastąpić: „z uwagi na fakt, iż w ramach przedmiotowej sprawy, z uwagi na wskazane w *petitum* skargi naruszenie przepisów prawa, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią są odrębnymi konstrukcyjnie częściami tego środka zaskarżenia. Powód ograniczył je do zacytowanego zdania, obejmującego zarówno wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i jego uzasadnienie. Odwołał się przy tym do podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia, gdy tymczasem nie podlegają one badaniu w ramach przedsądu, a zatem Sąd Najwyższy nie dokonuje na tym etapie postępowania ich analizy i nie poszukuje w nich argumentów dla „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skargą kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania jako oczywiście uzasadniona.” (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 listopada 2021 r., II PSK 174/21, z 4 lutego 2014 r. II UK 458/13, z 23 marca 2022 r., I PSK 221/21).

Niezależnie od powyższego stwierdzić trzeba, że zarzuty naruszenia prawa procesowego sformułowane w skardze kasacyjnej niewątpliwie nie są oczywiście uzasadnione, a zarzut naruszenia przez błędną wykładnię art. 8¹ ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 438, dalej – u.s.m.) w związku z art. 8³ ust. 6 u.s.m. nie został powiązany z wywodem tłumaczącym wpływ tego uchybienia – gdyby nawet wystąpiło – na ważność lub zaskarżalność kwestionowanej przez powoda uchwały zatwierdzającej zmiany statutu pozwanej Spółdzielni w świetle decydujących o tym przesłanek określonych w art. 42 § 2 i 3 ustawy z 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 648). Z ustaleń przytoczonych w sprawie wynika, że uchwała podjęta została stosunkiem głosów 202 do 69, że zaskarżona została tylko przez powoda, który na etapie poprzedzającym jej podjęcie i w trakcie obrad nad uchwałą nie zgłaszał żadnych wniosków i zastrzeżeń co do jej treści.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 8 ust. 1 pkt 1w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800).